

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa U.K. i B.K.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę i nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1/ odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2/ nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia

jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Zdaniem skarżących w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie, czy w zaistniałym stanie faktycznym, gdy strona składała do opinii biegłego sądowego zastrzeżenia co do jej merytorycznej wartości, wskazując szereg, konkretnych uwag, a biegły w składanych na rozprawie wyjaśnieniach oraz w opinii uzupełniającej nie odnosi do nich w sposób rzeczowy lub w ogóle wystąpiły okoliczności, które przemawiają za dyskwalifikacją takiej opinii jako podstawy do czynienia ustaleń faktycznych sąd powinien zasięgnąć opinii innego biegłego sądowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości

lub sprzeczności. Potrzeba powołania innego biegłego nie wynika natomiast z tego, że złożona już opinia jest dla strony niekorzystna (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2017 r., III UK 41/16, nie publ., z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 262/15, nie publ., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., III CSK 35/16, nie publ.). Nie zachodzi zatem potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Ponadto sformułowane przez skarżących zagadnienie nie ma charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego, lecz jest osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i jest pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący w motywach wniosku zarzucają, że Sąd Apelacyjny błędnie ocenił opinię biegłej z zakresu szacowania nieruchomości B.C.R., która w ich ocenie jest nierzetelna i zawiera szereg poważnych błędów. Nie formułują zatem wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a kwestionują ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W istocie bowiem oceniają dowód z opinii biegłego w sposób diametralnie odmienny niż orzekający w sprawie Sąd i na tej podstawie formułują wniosek o potrzebie skorzystania z opinii kolejnego biegłego. Kwestia ta jednak powinna być oceniona in casu i jako taka nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego wymagającego zaangażowania Sądu Najwyższego.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarga kasacyjna wymogów tych nie spełnia. Skarżący nie uwzględnili, że skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący powinni podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym - w ich ocenie - wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynili, nie przedstawiając żadnego uzasadnienia w tym przedmiocie.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. uznając, że względy słuszności sprzeciwiają się obciążeniu skarżących kosztami postępowania pochłaniającymi przyznane im wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, które było słuszne co do zasady, a określenie jego wysokości wymagało skorzystania z wiadomości specjalnych.